

at han vilde holde paa Lillægget, som det nu forelaa; og den ærede Finantsminister gjorde gjældende overfor den ærede Ordfører for Udvalget, at ogsaa han vilde have nogen Forandring ved dette Lønningstillæg med Hensyn til Uddelingsmaaden. Jeg vil bede det ærede Udvalg om, naar det faar Konference med den ærede Finantsminister, at det ikke vil lade sig rokke i de Principer, som gaa gennem dette Lovforslag; ellers kan der være stor Fare for, at Forslaget ikke vil gaa igjennem, naar det atter kommer til Forhandling i dette Thing.

B. Solm: Jeg forlangte Ordet i Eftermiddags under den ærede Finantsministers Foredrag, men desværre have vi ham ikke tilstede i Aften, og det er jo ubehageligt at tale mod Ministre eller Medlemmer, naar de ikke ere til Stede og kunne forsvare sig. Det gjælder ogsaa den ærede Ordfører for Mindretallet, idet han ogsaa lod forskjellige Ytringer falde, navnlig om det Spørgsmaal, som har været saa meget omdebatteret her i Thinget, nemlig om Laan til Sparekasser. Jeg skal altsaa som Følge af, at han ikke er til Stede, ikke opholde mig længe ved dette Spørgsmaal, men kun fremkomme med nogle ganske enkelte Bemærkninger. — Jeg fandt det i høi Grad forunderligt at høre den ærede Conseilspræsident og Finantsminister og den ærede Ordfører for Mindretallet begge to udtale, at det ikke var konstateret, at der virkelig var nogen Penge-mangel til Stede. Det synes mig, at dersom der er nogen Ting, der i dette Dieblif er konstateret, er det virkelig det, at der er Mangel paa Penge. Man ser dette Spørgsmaal reist baade af Sparekasserne selv indbyrdes og rundt omkring i Landet, og man har endogsaa set, at der er vedtaget Beslutninger, der skulle oversendes til Rigsdagen om dette Forhold, og dog hører man, at det ikke er bekjendt, hverken for Finantsministeren eller for Mindretallets Ordfører. Jeg synes, at det er saa betegnende, og man kan næsten forundre sig derover, at i et saa lille Land som vort en saadan Ting kan gaa Finantsministeren og den ærede Ordfører for Mindretallet forbi. Smidertid skal jeg, som jeg sagde, ikke opholde mig længere herved og sætte mig meget kort med, hvad jeg for Resten har at sige. — Jeg vil vende mig til det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (N. Jensen) og sige ham, at dersom han har ment, at han ved sine Udtalelser i Dag skulde gavne Lærerne, saa maa han dog kunne sige sig selv, at han har taget mærkelig fejl. Der er en Slags Ytringer, som man hører saa mange Gange her i Thinget, nemlig at i samme Forhold som man betaler en Mand, i samme Forhold vil denne Mand udføre sit Arbejde; det kan til en vis Grad (Th. Nielsen: Det sagde han heller ikke!), ja, det var omtrent hans Mening. Som sagt, det kan til en vis Grad siges, for saavidt

Bedkommende lever under saa trykkende Forhold, at hans økonomiske Tilstand til en vis Grad optager hans Tanter, i saa Tilfælde kan det være sandt, hvad det ærede Medlem sagde; men der er ikke mange Skolelærere, om hvem man kan sige dette, og navnlig kan det da ikke siges om de Skolelærere, der ere lønede dels efter Kapitaltægt og dels have Forb. Dernæst omtalte det ærede Medlem Maximumgrændsen. Tror det ærede Medlem virkelig, at det vil finde Gjenklang ret mange Steder, naar man hører, at man her i Salen taler om, at det skulde være nødvendigt endogsaa at give midlertidigt Tillæg til Lærere paa Landet, som have 800 Rb., og til Lærere i Byerne, som have 1,000 Rb. og det i Lar, som dem vi have for Tiden. Jeg tror, at saadanne Udtalelser laugt snarere ville virke hen til, at man gaar den modsatte Vej, end til, at man følger det ærede Medlem i disse Betragtninger. Jeg skal imidlertid sige det ærede Medlem, for at trøste ham noget, at jeg er ikke bestemt paa at stemme imod det af den ærede Ordfører stillede Forslag. (N. Jensen Aarhus Amts 3die Valgkreds): Det trøster mig ikke!). Det ærede Medlem siger lidt spydig, at det trøster ham ikke, men det kunde nok være, at en saadan Udtalelse kunde gjøre, at en Del af os, naar vi høre saadanne Udtalelser fra de Mænds Side, om hvilke der tales, kunde træde op paa en ganske anden Maade, end vi ellers ville have gjort. Dernæst vil jeg ligesom de to ærede foregaaende Talere henlede Finantsudvalgets Opmærksomhed paa Dyrtidstillægget, som det kaldes, til Embedsmændene, og jeg skal sige mine Grunde hertil; de ere ikke ganske de samme, som de, begge de to Herrer have fremsført; men jeg skal sige, hvilke Grunde der have bevæget mig til ogsaa at ville henlede Finantsudvalgets Opmærksomhed paa dette Spørgsmaal. Jeg hørte i Fjor i Lands-thinget en Ytring af en æret Landsthingsmand der nævnedes, at blandt de Ting, der vare blevne saa gamle paa Finantsloven, at man ikke ret vel kunde røre ved dem, var ogsaa Dyrtidstillægget til Embedsmændene. Naar man hører en saadan Ytring, saa forekommer det mig, at man nok kan være berettiget til at begynde at reise det Spørgsmaal, om det ogsaa virkelig skulde være Tilfældet, fordi man i Dyrtid kunde være tilbøielig til for enkelte Lar at give Embedsmændene et Dyrtidstillæg, at saa deraf skulde følge, at naar det først kom til at staa paa Finantsloven i nogle Lar, saa burde og kunde man fornuftigvis ikke tage det ud igjen. Det er min Hovedgrund til at henlede Finantsudvalgets Opmærksomhed paa dette Spørgsmaal, fordi det forekommer mig, at en saadan Tanke i sig indeholder et temmelig stort Princip, som maaste vil gjøre os noget mere forsigtige for Fremtiden med, hvad man sætter paa Finantsloven, naar man kan sige til sig selv, at hvad der en Gang er kommen ind paa Finantsloven, faar man ikke neimt ud igjen. Dernæst kunde der ganske